

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Una tornada efervescent

INICI • Després de la Diada, el curs polític arrenca amb una setmana en què s'encadenarà el debat de balanç de l'any al Parlament i la vista per la inhabilitació de Torra **ACTUALITAT** • Per arrodonir l'agenda, Mas parla avui i s'esperen novetats de la taula de diàleg

Francesc Espiga
BARCELONA

Tot i que aquest és un any més que atípic per la conjuntura que ha imposat el coronavirus, la política catalana encara conserva uns codis no escrits que es resisteixen a caure del tot. N'és un el que dicta que la Diada marca, de manera més simbòlica que efectiva, l'inici d'un nou curs després d'un parèntesi estival que, enguany, ha estat més que relatiu per l'efecte de la pandèmia, que no ha donat treva. I, en aquest context, la represa de l'actualitat política ve marcada per una concatenació sorprenent d'esdeveniments que seran clau en l'esdevenidor de la legislatura.

Seguint un ordre cronològic, avui està anunciada una més que esperada compareixença pública d'Artur Mas. Parlarà de la crisi de l'anomenat "espai postconvergent", i exposarà els motius que l'han dut a mantenir la militància del PDeCAT i no fer el trànsit cap a JxCat. A banda, òbviament, del contingut de les seves reflexions, serà important retenir-ne el to, tot i que no s'espera una crítica frontal i directa cap a Carles Puigdemont. També caldrà veure si Mas dona pistes sòlides sobre quin serà el seu paper amb vista a unes eventuales eleccions i, per ser més explícits, el grau d'implicació que pugui adoptar en la campanya del PDeCAT. La vicepresidenta de JxCat, Elsa Artadi, ja ha convocat una roda de premsa de contrarèplica després, que estarà molt orientada al què i al com de tot allò que hagi expressat l'antic president.

Seguint amb l'agenda prevista,

El president de la Generalitat, Quim Torra, fotografiat la setmana passada al Palau arran de l'entrevista que li va fer aquest diari ■ JOSEP LOSADA

dimecres hi ha debat de política general al Parlament. La intenció del president Quim Torra és reivindicar-hi l'obra de govern, amb especial atenció a la gestió que s'ha fet de la pandèmia i les perspectives a l'hora d'abordar la crisi econòmica i social subsidiària. El focus, però, se centrarà en el que pugui dir o deixar de dir sobre la data de les eleccions, i en el debat, o topada, que pugui tenir amb ERC sobre aquesta qüestió i la resposta davant una eventual inhabilitació del cap de l'executiu.

I aquesta última qüestió, justament, serà la protagonista dijous. Tot i que legalment no necessàriament ho hauria de fer, Quim Torra

acudirà aquell dia al Tribunal Suprem, on es farà la vista per tractar sobre el recurs que va elevar el president català a la sentència condemnatòria contra ell que va dictar el TSJC el desembre de l'any passat, i que l'obliga a deixar el càrrec per haver-se negat a despenjar una pancarta. El futur més immediat de la legislatura està en mans de la resolució que acabi adoptant el Suprem en els propers dies, ja que, si acaba confirmant la inhabilitació, els esdeveniments polítics al país s'acabaran precipitant. En quin sentit? Ara mateix, és tota una incògnita, però la decisió que pugui prendre Torra –allargar al màxim

"Parlaré clar"

En una entrevista publicada per aquest diari l'11-S, Quim Torra va revelar que aprofitarà la presència al Suprem per llançar algun missatge. "Aquell dia, parlaré clar" era la frase exacta.

la convocatòria electoral, com s'entrevéu – serà determinant, per exemple, pel que fa a la relació amb els republicans.

I gravitant enmig de tot aquest calendari tan comprimit, hi ha la qüestió de la taula de diàleg amb l'Estat. Els equips dels presidents Torra i Pedro Sánchez fa dies que treballen per tancar una data per a la cimera. De què s'hi parlarà, però, caldrà veure-ho. La Moncloa no vol que aquesta qüestió s'enquisti i voldria poder anunciar-la com més aviat millor, ja que pel mig hi ha la negociació dels pressupostos estatals. I sense reunió, un eventual suport d'ERC es complica. ■

L'advocat de Torra i Puigdemont alerta d'un robatori a casa

Redacció
BARCELONA

L'advocat Gonzalo Boye, que, entre d'altres, s'encarrega de les defenses del president català, Quim Torra, i del seu antecessor, Carles Puigdemont, va denunciar ahir haver estat víctima d'un assalt al seu

domicili. A través de diversos missatges a les xarxes socials, el lletrat va recordar que és el segon incident d'aquestes característiques que pateix en poc temps, després que a començament d'any el despatx que compartia a Madrid amb la seva dona, la també advocada Isabel El-

L'advocat Gonzalo Boye du, entre d'altres, la defensa de Torra i Puigdemont ■ O.D.

bal, també fos abordat. "Per segona vegada en menys de nou mesos –assenyalava en el seu missatge Boye– hem rebut visita de desconeguts. Aparentment no s'han endut res... Ja veurem si tampoc no ho han portat." Després de relatar que els intrusos van accedir per una finestra i van inutilitzar alarmes i sensors, Boye també insinuava que els fets tenen a veure amb la causa de Torra –"fa temps que vaig deixar de creure en les coincidències"–, ja que han coincidit en moments crucials de l'esdevenir de l'afer. ■

El PP atia el temor d'un indult als presos

Redacció
BARCELONA

El vicesecretari de comunicació del PP, Pablo Montesinos, va instar ahir el govern de Pedro Sánchez a aclarir si té la intenció d'aprovar un indult per als presos polítics. El dirigent popular va exigir una resposta "clara" i "immediata" per conèixer "tota la veritat" i saber si el president

de l'executiu estatal està negociant el suport dels independentistes al pressupost general de l'Estat a canvi de la llibertat dels líders independentistes. L'estratègia del PP d'atiar la por va coincidir amb el dia en què va aparèixer publicada una entrevista a Pablo Iglesias a *La Vanguardia* en què afirmava que aquest afer no s'ha de discutir en públic. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Joan Amorós i Pla

President de la Fundació Occitano-Catalana

El silenci incomprensible de l'Església catalana

Hem superat una Diada Nacional més i aviat farà tres anys d'un dels esdeveniments cabdals de la nostra història recent. Em refereixo a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre del 2017. Com a conseqüència, els representants legítims del poble català fa més de 1.000 dies que són a la presó o bé a l'exili. En tot aquest lapse de temps, no hem vist cap declaració contundent de les jerarquies eclesiàstiques de l'Església de Catalunya denunciant aquesta injustícia. Des del famós document *Les arrels cristianes de Catalunya*, de ja fa molts anys, no hi ha hagut cap mena de gest a favor del reconeixement dels nostres drets nacionals.

Una de les excuses més sovintejades per no fer-ho és que el nostre poble està dividit i que aquest reconeixement pot afectar la convivència i els sentiments de grups cristians que pensen diferent. Tot això és un tòpic que no té cap consistència. Òbviament la societat catalana està dividida com la de tots els països del món, per diverses raons: polítiques (gràcies a Déu no disposem d'un partit únic) i de tota mena: socials, culturals, esportives i un llarg etcètera. I també ho està l'Església, tant la nostra com la universal. Hi ha grups progressistes i grups conservadors i àdhuc

Part dels presos polítics el dia que els van retirar el tercer grau ■ O.D.

estem dividits en diverses confessions.

L'esperit evangèlic no ens obliga pas a pensar tots igual ni a callar davant qualsevol mena d'injustícia estructural o conjuntural. Al contrari, el missatge evangèlic està sempre al costat dels desvalguts, perseguits i bescantats, i més si és per causa de la justícia. Fixem-nos en les benaurances.

Crist mateix va ser una senyera combatuda. Recordem-nos de la profecia de Simeó en el passatge de la presentació de l'infant Jesús al temple. O les seves mateixes paraules: "No us penseu pas que hagi vingut a posar pau a la terra..." O bé: "Si la vostra justícia no sobrepassa la dels escribes

i fariseus no entrareu pas al regne de cel." Evidentment Jesús diu un no radical a la pau del panxacontentisme, però diu un sí rotund a la pau de la convicció, del compromís, de la solidaritat i de l'engatjament.

És ben palès que els cristians hem d'estimar tothom, àdhuc els nostres enemics: "...Perquè si-gueu fills del vostre Pare del cel, que fa brillar el sol damunt de bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos." Però això hauria d'anar sempre acompanyat d'una denúncia constant de l'arrogància, de l'orgull i de tota mena d'injustícia. No podem callar davant la maldat d'aquest món perquè aleshores n'esdevenim còmplices.

No cal dir que a l'Església hi caben totes les persones de bona voluntat, pensin com pensin, però això no significa pas claudicar davant situacions injustes provocades moltes vegades per gent que es diuen cristians i no actuen com a tals.

Les jerarquies eclesiàstiques no poden ser còmplices de l'establishment que impera a l'Estat espanyol i que menysté i perjudica greument de forma sistemàtica Catalunya i la seva gent en tots els aspectes: cultural, lingüístic, econòmic i social, i impedeix el seu desenvolupament normal com a poble. Entre d'altres aspectes, la Covid-19 ha posat de manifest la precarietat en què viuen moltes famílies a casa nostra. Si fóssim amos dels recursos que generem amb el nostre treball, circumstàncies com aquesta serien de molt més bon resoladre.

Com a cristians hauríem de ser els primers a denunciar aquesta situació injusta que pateix Catalunya des de fa segles i que minva la seva capacitat aportadora al conjunt de la humanitat. No s'hi val a dir que l'Església és plural i que segons què no ho podem dir. El dret de les persones i dels pobles s'ha de defensar sempre. Aquesta pluralitat mal entesa fa molt mal a l'Església, i resta autenticitat i credibilitat al missatge evangèlic que predica.

Catalunya no és ni ha estat mai un país exclòent, al contrari, és un país altament acollidor i solidari. Aquest esperit està totalment en línia amb els postulats evangèlics.

Si l'Església catalana no defensa sense embuts els drets de Catalunya, denunciant en tot moment la situació injusta que patim, s'equivoca de mig a mig. El cristianisme no ha de ser mai exclòent en les particularitats individuals, però ha de ser contundent en la defensa de les llibertats i benestar col·lectius.

En definitiva, ens cal una Església fidel a l'esperit evangèlic, arrelada al país i amb una actuació deslligada de la Conferència Episcopal Espanyola. Ara és l'hora d'una Església catalana que defensi sense pal·liatius que Catalunya és una nació i té dret a l'autodeterminació. Cal una reacció convincent, en aquest sentit, per part de tots els bisbes, abats i abadeses del nostre país. Reacció que caldria recollir també en el document *L'Església catòlica a Catalunya*, que s'està preparant. Seríem munió els que ho agrairíem. En la proclamació del missatge evangèlic, no s'hi valen mitges tintes. Aquest requeriment va adreçat principalment a l'Església catòlica, però també a totes les altres esglésies cristianes que hi ha al nostre país.

L'activista Ernesto Sarabia, Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal

Actiu en moviments per la convivència i la pau i per la llibertat dels presos polítics

Redacció
REUS

L'activista Ernesto Sarabia Alfaro (Logronyo, 1951), de llarga trajectòria en els moviments relacionats amb l'autodeterminació dels pobles, la llibertat dels presos polítics, la convivència i la pau, ha guanyat el Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal 2020, que, convocat per

l'Associació Josep Vidal i Llecha i el Centre de Lectura de Reus, es lliurarà el proper divendres 2 d'octubre, a dos quarts de vuit del vespre, a l'ateneu reusenc. Sarabia ha estat en els últims temps membre actiu de Madrileños por el Derecho a Decidir, plataforma que, entre altres objectius, dona suport a la demanda d'autodeterminació de Catalunya.

El jurat del memorial, reunit fa uns dies a la capital del Baix Camp, va valorar de la candidatura d'Ernesto Sarabia que, "sempre compromès, per prin-

cipis, en la lluita per les llibertats civils i polítiques, és un exemple del fet que les llibertats es defensen exercint-les". "El seu recorregut vital", segueix l'acta del jurat, "ha impulsat sempre l'associacionisme i l'activisme social positiu, així com la lluita en favor dels grans objectius de pau, llibertat, autodeterminació i solidaritat entre els pobles". Entre moltes altres iniciatives, Sarabia ha participat en diverses lluites socials i de reivindicació de l'habitatge, així com en campanyes contra el militarisme i

Sarabia en un dels actes de les Marxes per la Dignitat ■ EPA

l'OTAN o la guerra de l'Iraq. El 2013 va tenir un paper important en la direcció i organització de les anomenades Marxes per la Dignitat, que, en plena crisi econòmica, el 2014

van mobilitzar milers de persones en diverses ciutats de l'Estat per protestar contra les retallades de drets socials bàsics.

D'altra banda, Sarabia sempre ha estat compro-

mès amb els moviments relacionats amb l'autodeterminació del País Basc, Galícia i Catalunya. De la relació amb el País Basc destaca la seva col·laboració amb Acercar-Convivir, col·lectiu que promou l'apropament dels presos, els seus drets humans i la convivència com a camí de resolució del conflicte patit pel poble basc. I de la relació amb Catalunya és important la seva tasca a Madrileños por el Derecho a Decidir i pel suport logístic que va brindar als membres del col·lectiu Silenci Tarragona, que es van concentrar davant el Tribunal Suprem durant els sis mesos que va durar el judici als presos polítics. Sarabia és membre de l'equip de redacció del web Loquesomos.org.

El Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal d'aquest any 2020 està dotat amb 8.000 euros. ■